

lunde god Sag, som den høitærede Minister saaledes vilde forlange gennemført, vilde Thinget sige: Men bedre end denne Sag er dog det, at faae Ministeren fjernet, og derfor stemme vi imod den. Ja, det er en Betegnelse for den Stilling, den høitærede Coaseilspræsident er kommen ind i til dette af ham selv ved Valgerne ganske vist staaede nye Folkething. Det forekommer mig at være en temmelig magtesløs Stilling i Thinget. Den høitærede Coaseilspræsident kan maasse have Magt til udenfor Rigsdagen, jeg vil ikke sige imod Folkethinget, — det kunne vi senere tale om — at udrette Noget, men med Folkethinget synes det mig ikke, at der er gode Chancer for, at den høitærede Minister kan udrette Noget, lad det saa blive kolbt, og lad de Enkelte troste sig ved deres stærke Ministerium. Men det forekommer mig, at naar Ministeriet staa saaledes — og det er ubetribeligt, at saaledes staa det overfor Folkethinget — er det det svageste Ministerium, noget konstitutionelt Land kan have. Nei, saaledes burde Stillingen være, at en Minister kunde faae et Folkething med sig, selv om det klympede sig noget derved, naar han truede med, at ellers fjernede han sig. Saaledes er det ofte i andre Stater, og saaledes vilde det kunne blive her; thi det danske Folkething er, som Alle vide, et godmodigt Thing, et naturligt Udtryk for et godmodigt, blødt, maasse altfor blødt Folk, og det vilde være overmaade let for et Ministerium at bringe det til den Stilling i det danske Folkething, at det kunde faae det til at gaa ind, ikke blot paa rimelige, men maasse ogsaa paa mange urimelige Ting. Naar altsaa et Folkething er saa let at regjere med, som det utvivlsomt vil være for enhver Minister, der tænker lidt folkethingsmæssigt, er den høitærede Ministers Stilling, set i Belysningen deraf, ganske vist i højeste Grad beklagelig, især beklagelig for Landet; jeg skal ikke beklage den høitærede Minister selv, det indlader jeg mig ikke paa. Saaledes er den høitærede Ministers Stilling i Folkethinget, men hvordan er den egentlig ligeoverfor Lands-thinget? Har den høitærede Minister maasse tænkt, at det vilde vel egentlig i og for sig være det Rigtigste at anbefale det Forslag, vi vedtoges sidst, til Vedtagelse i Landsthinget? Har den høitærede Minister ikke troet, at eftersom han har bragt Striden frem, burde han sætte sin Stilling paa Prøve i det andet Thing ved at gjøre dette? Det er muligt, at det er saa; men skulde det være saa, at den høitærede Minister skulde være kommen, jeg siger ikke dertil, men blot henimod det Samme der som her, synes Stillingen at blive endnu vanskeligere for den høitærede Minister. Derom kan jeg imidlertid ikke tale

med nogen Sikkerhed; thi det er finere og fjernere liggende Forhold, som vi ikke saa nøje kunne have Die med her. Hvad nu angaar Stillingen til det høitærede andet Thing, da skal jeg udtale mig derom med den Varsomhed, som baade Forretningsordenen, almindelig vedtagne Regler og Sagen i og for sig kræver. Der er udtalt i det andet Thing, at det er en daarlig Trøst, at Regjeringen har en midlertidig Finantslov, at hverken Landet eller Regjeringen kan være tjent med, at vi ingen virkelig Finantslov faae istand; der søies til: allermindest Folkethinget. Jeg ved ikke, hvorfor det er allermindest Folkethinget, men det skal jeg lade staa hen. (Udbrydelse). Det er meget rigtigt, som et æret Medlem bemærker, at det faar man lade os om. Men jeg har ikke Noget imod, at man ogsaa fra Modstanderes Side paa en saa venlig, i ingen Henseende irriterende Maade faar udtalt en Opfattelse ogsaa af vor Stilling, og jeg paaskjønner saa meget mere, at denne Udtalelse kommer til os fra det andet Thing, som man har været saa overordentlig sparsom her i Salen fra vore Modstanderes Side med at udtale sig. Saa søies der Følgende til, som jeg maa bede den høitærede Formand om at maatte oplæse, en Sætning, som jeg paa Forhaand skal udtale, at jeg erkjender mig fuldstændig enig i. Sætningen lyder saaledes: „Men hvor mange og hvor store de Ulemper end kunne være“ — det er Ulemperne af den midlertidige Finantslov og Ulemperne af ingen virkelig Finantslov at have — „tror jeg dog“, siger den ærede Taler, „at de vilde være mindre end den, at den ene af den tvedelte Rigsdags to Afdelinger afstod eller tilfattede sin forfatningsmæssige Ret og Myndighed til at deltagende i Fastsættelsen af det aarlige Finantsoverslag, men dermed ogsaa tabte Indflydelsen ikke blot paa Statshusholdningen, men paa Statsstyrelsens Retning“. Dette underskriver jeg ganske. Med denne Udtalelse er jeg aldeles enig. Dette er sandsynligvis efter sin Forbindelse sagt med Hensyn til Landsthinget, men jeg gjentager det selvfølgelig med Hensyn til Folkethinget. Jeg vil udtale først, at jeg vilde betragte det som beklageligt, hvis i det Hele taget den Egevaagt, Forfatningen paapeger mellem de forskellige Faktorer, paa nogen Maade forrykkes. Jeg taler altsaa ikke for det enkelte Things Vedkommende, men for samtlige Faktoreres Stilling i det Hele taget. Jeg vilde beklage det, men det er det, saavidt jeg skjønner, der vilde blive Resultatet for Folkethingets Vedkommende, hvis vi her fulgte den høitærede Coaseilspræsident, hvis vi vedtog dette Forslag, altsaa bødte os for ham. Naar havde da den høitærede Finantsminister og Coaseilspræsident dikteret Folkethinget 4 Punkter ved Hjælp af det andet Thing. Da han ikke troede, det skulde gaa første Gang, saa skete der Opøsning; det gik ikke; derpaa anden Opøsning, og saa gik det. Naar dette skulde blive Resultat